

Lønnings- og Pensioneringsforhold, har ikke været til Behandling i Forbindelse med denne Lov, men har været hensluttet til en senere Lov om Lønningsforhold. Det er altsaa nu optaget her, og det har altsaa ikke været til Behandling i Rigsdagen før, naar jeg bortser fra den Behandling, der fandt Sted i 1880 og et Par efterfølgende Aar om de da foreliggende Forslag. Der er ved denne første Behandling Anledning til at drage en Sammenligning mellem det, der her er forelagt, og det, som man i 1902—03 vedtog dels i dette Ting, dels i Folketinget. Det er da i Overensstemmelse med, hvad der vedtoges i dette Ting, at der gøres Forskel mellem et til den enkelte Jurisdiktion knyttet Politi og et rejssende Politi, som staaer til Raadighed overalt, hvor der trænges til det. Derom blev der her vedtaget dette Forslag, at af de statslønnede Politibetjente skulde et af Justitsministeren nærmere bestemt Antal anvendes som Opdagelsesbetjente, der i denne Egenskab kunde gøre Tjeneste overalt i Riget. Det er den Tanke, som nu er nærmere udført i Lovforslagets 2det Afsnit. Man vil lægge Mærke til, at der i sin Tid, altsaa ved Vedtagelsen her i Tinget, ikke blev fastsat noget bestemt Tal, men det blev overladt Justitsministeren at bestemme Antallet. Nu er Tallet for saavidt præciseret, som der tales om en Maksimumsgrænse, „indtil 20 Politibetjente“. Man har naturligvis ikke erfaringsmæssig nogen Mening om, hvorvidt dette vil være tilstrækkeligt. Lovforslaget forudsætter, at det muligvis kan være for meget; derfor staaer der „indtil 20“, men man kunde ganske vist ogsaa tænke sig, at det var for lidt. Derom tør jeg imidlertid ikke udtale mig, da der jo ikke kan have nogen Mening derom.

Med Hensyn til det andet Politi beholder Lovforslaget dets lokale og kommunale Karakter, hvad der heller ikke blev fraveget i de Afgørelser, som Folketinget og Landstinget traf i tidligere Samlinger. I øvrigt indeholder Lovforslaget den Bestemmelse, som jo ogsaa er fuldstændig rigtig, at denne kommunale Karakter ikke i mindste Maade begrænser Retsbetjentes Adgang til at benytte det Politimesteren underlagte Personale i hele Jurisdiktionen uden Hensyn til, hvilken Kommune der har antaget Betjentene. Derimod fraviger Lovforslaget det tidligere vedtagne, at det egentlige kommunale Politi vedblivende skulde lønnes helt af Kommunerne, medens derimod den særlige Forøgelse af Politiet af Hensyn til dets

Anvendelse i Strafferetsplejen skulde være statslønt. Det er nu foreslaaet ordnet paa en anden Maade, idet hele Politipersonalet lønnes halvt af vedkommende Kommune, halvt af Statskassen. Dette kan være praktisk rigtigere, og jeg har i og for sig ikke noget imod en saadan Ordning.

Med Hensyn til det Punkt, der omhandles i § 1, forekommer det mig derimod, at Lovforslaget er for knapt, ogsaa med Hensyn til det Minimumstal af underordnet Politipersonale, der skal være i hver Retskreds. Det er knappere, end hvad dette Ting og ogsaa end hvad Folketinget har vedtaget. Man foreslaar her for Købstædernes Vedkommende 1 Politibetjent for hver 3,000 Indbyggere, medens man tidligere havde vedtaget, at der skulde være en for hver 2,000. Herom var begge Ting enige, kun at Folketinget havde begrænset Tallet til ikke mere end 8, en Begrænsning, som dette Ting udstemte som upraktisk og uheldig. I Lovforslaget er der dog her gjort den Adskillelse, at naar Købstaden har mindst 30,000 Indbyggere, skal der beregnes en Betjent for hvert 1,000 Indbyggere. Den Tanke, der ligger til Grund herfor, har jeg ikke noget imod, men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at det bliver meget faa Købstæder, dette faar Betydning for, da i Øjeblikket kun Aarhus og Odense — jeg ved dog ikke, om det ogsaa gælder Aalborg — have mindst 30,000 Indbyggere. Den Tanke, begge Ting altsaa i sin Tid var enige om, at der skulde være en Betjent for hver 2,000 Indbyggere, fyldestgøres altsaa kun i ringe Grad ved den Undtagelse, der her gøres fra Regelen om en Betjent for hver 3,000, og saa ser jeg ikke en Gang klart, hvorvidt det er sagt, at en Købstad, der har mindre end 3,000 Indbyggere, dog i det mindste skal have een. Det er udtalt udtrykkeligt i det, som dette Ting vedtog, men det staaer intetsteds her — saa vidt jeg kan se.

Endelig er der med Hensyn til Landjurisdiktionerne beregnet som Minimum 1 for hver 10,000 Indbyggere. Dette afviger meget betydeligt til den ugunstige Side fra, hvad der vedtoges her i sin Tid og for Resten ogsaa i det andet Ting, idet man i det andet Ting regnede med 1 for hver 5,000 Indbyggere og i dette Ting med 1 for hver 8,000. Nu er det altsaa her sat endnu længere ned, idet Minimumstallet er blevet 1 for hver 10,000.

Denne betydelige Formindskelse paa forskellige Punkter, som Forslaget altsaa